

avgust 2014

Pacifik 2014

Vanuatu

1. avgust 2014, petek

Santo

Avgust je. Že tretji mesec sva v Vanuatuju. Tole bo tudi zadnji, vsaj uradno. Vendar najprej po nafto. Včerajšnji privez je danes zaseden, pa se vežemo kar na bok ladje, ki nama je zasedla parkplac. Je pa to tako roli, da samo čakam, kdaj bomo kaj razbili. Vesna gre naročit in plačat nafto in potem gre še v trgovino zapraviti zadnje vatuje. Pride pa Paul in skupaj se odveževa in premakneva v kontejnersko luk. Ko jih kličem po VHF, da bi jih pobaral za dovoljenje, se nihče ne javi. Ko sva privezana pa le pricaplja port kapitan in malo čudno gleda, kaj dela Mala tam, kjer se običajno vežejo prekooceanke. Pa je takoj za stvar, ko mu razložim, da je tukaj malo manj slabo, kot pri sosedih. Nou-problem. Pa pripeljejo sod in s seboj imajo samo dvakrat po dva metra cevi. Torej lahko samo modro ugotovijo, da to ne bo šlo in gredo še enkrat po podaljšek. Organizacija na višku. Prečrpavanje je z ročno črpalko s popolnoma novim filtrom. Za vsak sod dajo novega. Zanimivo. Zanimivo je tudi, da na sodu piše mazut. Kurilca smo torej tankali, tako kot včasih nekateri v sarajevske golfe. No, pretočimo kolikor pač pretočimo, kakih deset litrov ostane v sodu. Te piksne nismo uspeli sprazniti, one pivske po koncu napornega dela, pač. Vse.

In potem midva po hitrem postopku izplujeva in malo motorirava, malo jadrava, malo naju premetava na valovih v bonaci in malo dremuckava. Najbolj prijetna tale plovba ni bila. Še slabše je bilo sidranje v Zalivu šampanjca. Dno je koralno s sledmi peska. Globine pa, no ja, med 15 in 25 metri. Pa mečeva in vlečeva in nič ne prime. Pa ponavlja drugje. Ista zgodba. Celo uro se trudiwa, dokler nekje vsaj malo ne prime. Tole sidranje je bilo popoldanska mora. Mislim, da sem prvič sidral, ne da bi preveril s polnim gasom v rikverc. Nisem si upal več kot z dva tisoč obrati, ker se mi zdi, da sidro ne bi držalo. Ne pričakujem vetra in samo srčno upam, da ne bo po popoldanski mori nastopila še nočna mora.

sod je bil zapečaten, ko ga je pripeljal na pomol

nov filter je montiral na sod

najprej je napolnil svoje kante Paul

včeraj sva kupila dve rumeni kanti za nafto; drugače sva imela samo eno

črpalkar preverja koliko litro je še ostalo v sodu po polnjenju našega tanka

...pa se je trudil še malo napolniti Paulove kante

sta bila pa oblečena in opremljena v čisto novih uniformah s čelado

...in po napornem polnjenju so nekateri pili coca colo, drugi pivo

2. avgust 2014, sobota

Santo - Torres

Shampagne Beach in Hog Bay zapustila tako, da sploh ne opaziva kako dvigneva sidro. Očitno res ni nič držalo. Ob otoku Santo imava vetra malo, na začetku si pomagava z motorjem, potem se pa počasi začne. Veselica. Hitro ugotoviva, da je smer proti Vanua Lavi preveč v veter, torej bo najin cilj otočje Torres, najbolj severno Vanuaško otočje. Otočje brez mobilne telefonije in torej brez interneta. In brez turizma. No, za naju je to tako ali tako brezpredmetno, turizma sva imela zadnjih nekaj tednov dovolj. Če pa privesla mimo kak trejder, si bova pa osvežila zalogo zelenjave in sadja.

Z viharo postavitvijo jader in 6 Bf polkrme gre precej rolajoče proti severu. Nič kaj prijetno. Trudim se, da barka ni prehitra, nikamor se nama ne mudi. Sidral bi se rad podnevi. Veter niha med 4 in 6 Bf in jadra za 6 Bf so ravno prav, da gremo počasneje, ko veter pade.

champagne beach

lepo morje, a žal še vedno noga ni ok, da bi lahko zaplavala

prazne plaže

3. avgust 2014, nedelja

Torres

Ob zori sva pred prvim izmed toreških otokov in potem v zavetrju (bolje zavalju) lepo počasi plujeva in si ogledujeva z džunglo poraščene nekaj sto metrov visoke in relativno majhne otoke. Sidrava se za predzadnjim po vrsti v lepem samotnem zalivu. V nevihti. Hic! Na obali ni ničesar, razen bele mivke in palmovega gaja. Prvič do sedaj je moj števec verige pokazal številko preko 100 m. Ampak. Za naju je najpomembneje, da ni vala in da lepo prijetno pihlja. Danes bova počivala.

Cel dan študirava Solomonove otoke. Iti tja ali ne iti? Bolj, ko bereva, bolj sva prepričana, da nima smisla. A kaj, ko sva tako hudimano blizu. Greh bi bil iti mimo. Čeprav ne bova doživela nič novega. Melanezijce smo spoznali v lepi luči že na Fijiju in v Novi Kaledoniji ter malo manj lepi na Vanuatuju. Tukaj bi vse skupaj samo ponavljala. Z enim kupom dodatnih težav, ker ni primernih sidrišč. Za začetek bi se morala za klirens sidrati v močnem vetru na 40 metrih globine. In plačati 400 evrov vstopnine, kar niti ne vem, kako bi lahko naredila, saj na otoku, kjer je ta silni port of entry banka ne menja denarja. Če je verjeti Noonsite. Da o tem, da bi tam kupila mobilni internet, niti ne pomislim. Ma, ne vem, ne vem...

Kakorkoli, nocoj bova prespala v zavetrju otoka Tegue, v zalivu s kristalno čistim in čudovitim modrim morjem. Da bo še kdo izvedel za to svetovno čudo, naj navedem njegove koordinate. Mala se nahaja 13 stopinj pod ekvatorjem in na 28 stopinjah vode.

ogromen zaliv, edina, sama, samcata še za trade ni bilo nikogar :(

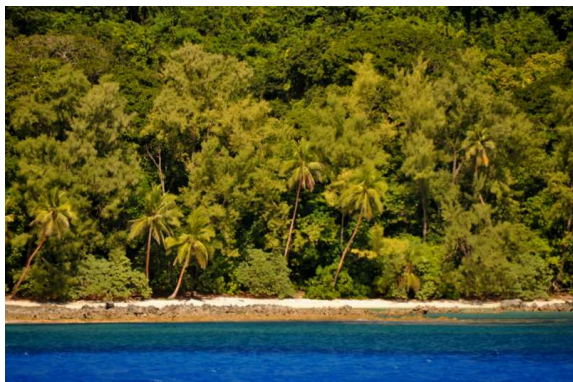
4. avgust 2014, ponedeljek

Torres

Ob osmih zjutraj izplujeva. Smer? Hja, ne veva še. Morda na Solomone, morda na Nauru ali pa kar direktno na Marshalle. Vse zastavice poiščem in pripravim. Ne vem, katera bo prišla prav. In ko tako v čudovitem jutru plujeva v zavetju toreškega otočja, kjer ni vala, se kar ne moreva posloviti od te idile. Rezultat? Po dveh urah počasne plovbe - pristaneva. Tokrat na zadnjem, najbolj severnem otoku, Hiu po imenu. Spet lep zaliv s čudovito modro vodo, skozi katero se vidi belo peščeno dno 20 metrov nižje, kot bi bilo na dlani.

Na obalo ne greva, tukaj ni nič, razen peščene plaže s palmami. Nič drugače, kot že marsikje. Vas je dve in pol uri pešačenja skozi džunglo na drugi strani otoka. Če najdeš pot iz prve, jasno. Ker morava nekako zapraviti dan, se spraviva k impregnaciji tende. Dan je lep, sončen, vetroven, kot nalašč za to opravilo. Vendar. Šiv pri zadrgi je popolnoma preperel. In tako imam zanimacijo za danes. Danes bom sailmaker.

Kot spreten sailmaker končam s šivanjem precej preden konča sonce svoj sprehod preko neba. Sledi brskanje po fajlih in planiranje kdaj in kje bi letošnjo zimo preživela Mala. Električne imava zaradi sončnega in vetrovnega dne danes toliko, da se lahko delava norca iz nje. In predvsem, da lahko mirne duše uporabljava računalnike.

žive duše nikjer....

koralni reef pred otokom otežkoča dostop na obalo ...

Pacifik 2014

Pacifik

5. avgust 2014, torek

Vanuatu - Nauru (1. dan)

Lep dan se je naredil. Ob sedmih izplujeva. Kam? Nekam na sever, bova še videla kam. Najverjetneje Solomone izpustiva in se odpraviva direktno na Marshalle z morebitnim vmesnim postankom na Nauruju, če bo možno. Sicer imava pa take papirje in tukaj se ni za šaliti.

Veter je polkrmni, 4-5 Bf, odličen. Le vala je veliko. Preveč za Malo. No, tako naj bi bilo še jutri, potem se posloviva od pasatnih vetrov in zapljujeva v tisto zopno konvergenčno cono z zmešanimi vetrovi in nenadnimi nevihtami. Takimi z

grmenjem. In po izkušnjah s še bolj zmešanim morjem. Kakorkoli, z močno skrajšanimi jadri (da se ja ne bi spet pripona strgala) se v lepem sončnem vremenu počasi premikava proti severu.

6. avgust 2014, sreda

Vanuatu - Nauru (2. dan)

Ponoči plujeva med prvimi in proti večeru med zadnjimi otoki otočja Santa Cruz, ki pripada Solomonovim otokom. Plujeva dalje, ne ustavlja se. Ponoči imava tudi malo manj vetra (in s tem povezanega vala), tako da vsaj Vesna noč lepo prespi. Meni bližina grebenov ne da miru in nekako ne morem mirno zaspati ko plujeva tri ali štiri milje od zunanega koralnega obroča okoli otoka. Itak me pa radar vsakih petnajst minut opomni, da je otok blizu...

Z jutrom se spet pojavi veter. Še bolj z juga je, kot je bil napovedan, kar je za najino smer ugodno, ga je pa zato z kak bofor več. In več je tudi vala, ki Malo od časa do časa prav nesramno položi na bok. V takih razmerah je kuhanje kar malo triki, pravzaprav je še jutranjo kavico težko skuhati. Od časa do časa se privali ogromen val, katerega vrh iz doline gledam precej navzgor. Takole na štiri metre ga ocenjujem.

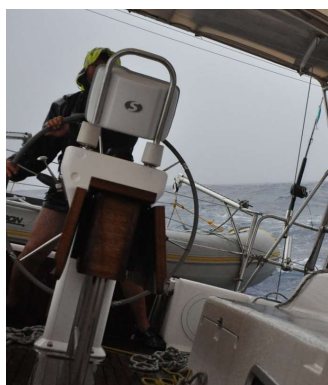
7. avgust 2014, četrtek

Vanuatu - Nauru (3. dan)

Ponoči srečava ribiško ladjo. Čisto blizu smo, samo miljo in pol so od naju. Kakšno veselje je videti ladjo sredi ničesar!

Lepe sončne pasate danes zjutraj zamenjajo nevihte. Ena za drugo se vrstijo, ni jim ne konca ne kraja. Veter niha med 10 in 30 vozli v vsega desetih sekundah. Ni, da bi krajšal in daljšal, jadra so postavljena za 7 Bf (torej jih skoraj ni) in potem gremo minutko ali dve na ivici kaznenog in ostali čas 3-4 vozle. Danes ne bova postavljala hitrostnih rekordov. In ni, da bi se pohvalila s prijetno plovbo. In ni, da bi bil suh, ko sem za krmilom...

Sva pa zato danes izumila teleportacijo. Teleportacijo vetra, natančneje. Vetrni generator veter zajame, moj izum (teleportacija) pa ga v trenutku prenese na ventilator v kabini, ki ga takoj tudi rekonstruira. Zadeva je ponovljiva in s tem dokazljiva. Že pišem patentno prijavo. Najprej sem mislil, da bi lahko vse skupaj še poenostavil in sicer tako, da bi le odprl okno. Pa ne gre. Tisto potem teleportira tudi pljus morske vode. Edina težava pri vsem skupaj bi lahko nastopila na demonstraciji tega izuma. Moja super truper nova vetrnica je sinoči začela misliti malo po svoje. Ona bi nekaj časa delala in nekaj časa ne bi. Samoiniciativno in brez vidnega vzroka. Nerodno je delati prezentacije z nevzgojenimi instrumenti, zato zaenkrat teleportacije še ne bom javno prikazoval. Zadeva je sicer še v garanciji (vetrnica, ne teleportacija). Samo. Le kako naj uveljavljam garancijo 300 milj od najbližjega kopnega (ki je otok z nekaj domačini brez elektrike in vode)?

zelo naporno za kapitana

8. avgust 2014, petek

Vanuatu - Nauru (4. dan)

Kot bi naročil. Nevihte se z mrakom končajo in noč je jasna, obsijana z luno in skoraj brez vetra. Končno se lahko naspiva. Tudi cel današnji dan je vetra za 3 Bf, kar je idealno za Malo.

Spravim se in pokličem Nauru port, da bi se zmenil za postopek priveza. Šele šesta telefonska številka je prava, vendar je

kakovost linije tako slaba, da še komaj razumem njihov email naslov. Tja pišem, odgovora ne dobim. Pa jih pokličem in spet nič ne razumem. Ampak, sedaj mi je že bolj jasno, zakaj se ne razumemo. Oni tip na oni strani linije ne govori angleško. Ah, ja... Kaj naj storiva? Verjetno bova vseeno probala in kar tako prišla po sistemu tu-smo-vaši-smo. Berem sicer, da se to ne obnese in da barke s takim pristopom enostavno napodijo. Ma, bomo videli, kako bo. Itak nama je Nauru na poti.

Naslednja riba, ki jo ujameva, naju bo stala vsaj 70 evrov. Toliko sva namreč plačala za tri zapored izgubljene vabe. Današnja (ja, po dolgem času sva spet lovila ribe!) je bila obešena na 75 kg laks. Vendar. Ko je nekaj zagrabilo (verjetno je bila sorodnica Nessie), je odvilo celo rolo laksa in potem je naredilo samo še pok! Palica se je tako zvila, da sem pravzaprav vesel, da se ni končalo še dražje. Lahko bi se odlomila ograjica...

idealna plovba...ah, če bi bilo tako vedno :)

9. avgust 2014, sobota

Vanuatu - Nauru (5. dan)

4:0 za ribe. Naslednja, ki jo ujameva, nas bo tako stala že sto evrčkov. Najmanj toliko. Pod pogojem, da nam spet ne odnese vabe. Danes je laks zdržal, odletela je vrtalka. In z ribo je odšla odlična vaba. Tako smo že imeli in z njo rutinsko lovili. 29,90 \$ je pisalo na škatli. Ampak, huje od stroška je, da nimava več delujočih vab. In da jih nimava kje kupiti. Hic!

Sicer pa ni bilo dopoldan ne za živeti in ne za umreti. 1-2 Bf je premalo tudi za nas. Klinično smrt je preprečil Yanmar. Kasneje se je naredilo 2-3 Bf in to je dovolj za prijetno plovbo po mirnem morju (slaba dva metra oceanskega vala ne štejeta). Ker ni kaj pametnega za početi, jeva. Toliko raznovrstnih obrokov nimava zlepa. Popoldan še snamem in zašijem tendo. Vsi šivi kar po vrsti razpadajo. Hja, UV odporen cvrn bi moral biti. 12 mesecev na ekvatorju pač ni enako kot 3-4 meseci na 45 stopinjah. In to bi nekako bilo vse, kar se je danes zgodilo.

Aja, morje se je ogrelo. Termometer kaže 32,3 stopinje.

10. avgust 2014, nedelja

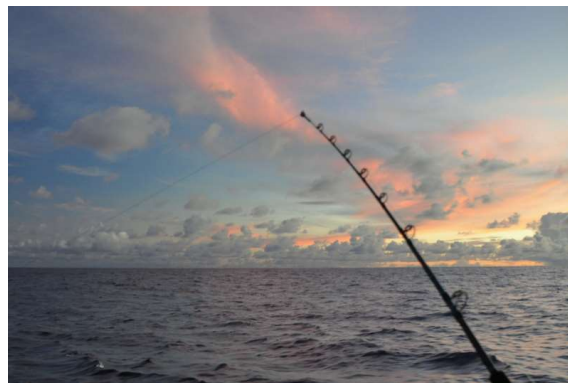
Vanuatu - Nauru (6. dan)

Današnja riba še ni bila po stotaka. Ni je še bilo. Hja, vaba in vaba nista enaki. S tole, ki jo sedaj vlečemo za sabo ne bomo nič ujeli, to sem vedel že prej in se je samo še potrdilo. In nimam niti najmanjše ideje, kje bi tukaj lahko kupil (dobro) vabo. Štiri dobre so šle rakom žvižgat. Ni druge, bomo pa meso jedli. Tega imamo. Vanuaškega. Kdo bi si mislil, ampak meso imajo pa odlično, primerljivo z argentinskim in precej boljše kot je bilo novozelandsko.

Veter je šibak severni do vzhodni, 2 Bf. Brez motorja bi se plovba podaljšala vsaj za en dan. Tako pa pri 1400 obratih in s polnimi jadri plujemo s hitrostjo šest in pol vozlov, kar je nekako standard za Malo. Malo manj je standard morski tok s severa (moral bi biti z vzhoda), ki naju s krepkim vozlom upočasnjuje zadnje tri dni. Saj sem si ga ogledal na prognostičnih kartah, pa sem vseeno upal, da bo v naravi drugače. Pa ni...

naurska zastava pripravljena, Q tudi ... Nauru prihajamo :)

spet nobene ribe spet meso na jedilnem listu ...

11. avgust 2014, ponedeljek

Nauru - Marshall Islands (1. dan)

Sredi noči, ko poskušam malo pospešiti, ugotovim, da mi motor ne dela več kot do 2000 obratov. Uf, nova finta! Kaj bi pa to lahko bilo? Vse mi izgleda v redu, le zavrti se ne do konca. Težave z gorivom? Ali kaj bolj resnega? No, s tem se bom ukvarjal, ko bova privezana.

Kot sva planirala, sva ob osmih zjutraj pred otokom. Vendar nisva sama. Natovarjajo ladjo z rudo in vse boje so zasedene. A-ja-ja-jaaaah! Pokličem port keptna in mi (spet) obljubi, da bo pridobil soglasje od vlade za najin pristanek. Samo malo naj počakava. In čakava. Plutava pred luko in čakava. In gledava. To je bila druga najbogatejša država na svetu po merilu GDP per capita. Pa ne bi rekel, ko jo opazujem z morja.

Sploh mi ni jasno, kam naju bi lahko spravil. Pa ga po nekaj urah čakanja spet pokličem in spet mi pove, da dela na projektu. Hja, ko bi bil nekje privezan in pljučkal pive v kokpitu, bi mi bilo vseeno koliko časa zadeva traja, tako pa... Obljubi, da bo takoj. Samo, port keptn, kam pa bomo mi sploh lahko šli? V lučico ne, je preplitvo, na bojo tudi ne, jih ni nič frej. Ena je, mi zatrdi, zadaj za ladjo. Samo papirje mora prej zrihtat. Ok, pa se malo zapeljeva naokoli in kukava za ladjo. Tja ne grem, ni šans! Med privezne štrike in v oblak prahu, saj nisem zmešan.

Malo pogučava in se sprijazniva z usodo. Boje ni nobene proste in nimava kam iti. Na silo ne bova rinila v nesrečo. Samo pofočkala se na otoku tudi ne bi in za povrhu stalno pogledovala na Malo, če je še živa. Bova Nauru pač izpustila. En dan sva sicer zapravela za rahel ovinek, sva pa zato vsaj z morja videla rudniško čudo sredi oceana. Opoldne nadaljujemo plovbo proti Marshallovim otokom.

prav paše spet videti kopno

samo takega razgleda pa ravno ne :(

zaradi prahu, se včasih sploh ni videlo ladje

boje na katere so vezane velike ladje in, če je prosto tudi take kot smo mi

ogromno kontejnerjev

razpadajoče naselje, ki je nekoč bilo verjetno polno ljudi, ki so delali s fosfati

navkljub vsemu je bilo polno delfinov....

...in ptičev

ribič je kar metal ven ribe...ne moreš verjeti !

eno plehnato skropucalo na mini hribčku poleg cerkve, je ??

no nekaj ljudi pa je bilo videti na obali

obala predvsem skalnata, morje pa od 20 m globine naprej

12. avgust 2014, torek

Nauru - Marshall Islands (2. dan)

Ponoči je Mala četrtič prečkala ekvator. Nisva proslavljala, prespala sva pomembni dogodek. Če je to dogodek... Dogajati se je pravzaprav začelo šele preko dneva.

Ko gre kaj narobe, gre temeljito. Ostala sva brez elektrike, vode, kruha, hladilnika, komunikacij, navigacije... Crknil je motor. In z njim generator. In to v področju bonac. In neviht. Na srečo zaenkrat naokoli ni nobenega otoka ali čeri. Ampak. Enkrat pa morava nekam vpluti in takrat bo pestro, ko bo potrebno skozi prehod v koralnem grebenu zapluti na sidrišče in se sidrati brez sidrnega vinča. Ali vezati na bojo brez motorja in singlehanded.

Akcija. Takoj spucam diesel lajtungo, water separator in zamenjam filter. To na rolajočem morju brez vetra (da bi barko lahko postavil primerno na val) sploh ni enostavno. Še manj prijetno. Igre brez meja. Vedno me nasprotna ekipa poskuša onemogočiti. Polije mi nafto, vrže mi pokrov motorja na glavo, orodje mi oddrsa v kot na drugem koncu barke in podobno. Izurjena nasprotnikova ekipa, ni kaj. Nič ne pomaga. Potem pokličem na pomoč, elektrika je sedaj samo še za nujne stvari. Komunikacijo in navigacijo. In zamrzovalnik, jasno. Svetujejo mi, jutri preverim, kaj lahko naredim.

13. avgust 2014, sreda

Nauru - Marshall Islands (3. dan)

Noč je bila popolna bonaca. Sidrna luč in gremo spat. V rolajočo kabino. Jutro prinese veter (za vzorec) in dež. Lovim nevihte, da se vsaj malo premaknemo. Nekaj ur 0 Bf, potem pol ure 5 Bf. In tako cel ljubi dan. Mislim, da sva postavila rekord. V 24 urah sva preplula vsega skupaj 33 milj proti cilju. Srčno upam, da je to rekord rekordov in da ga nikoli ne bova uspela izboljšati! Težko je opisati občutke. Le tisti, ki je že kdaj bil v doldrumsih (brez motorja) lahko razume tako situacijo. Zoprna reč.

Poskusim s popravilom motorja po nasvetih, vendar brez uspeha. Akcija se bo nadaljevala zvečer, ko bo v domovini nastopilo jutro. Najhuje je zaradi elektrike. Sonca ni, veter je pa tako poredko, da tudi ni upoštevanja vreden faktor. Baterije na kompu je le še za dve uri. Ne vem, če bom še pisal dnevnik...

14. avgust 2014, četrtek

Nauru - Marshall Islands (4. dan)

Dnevnik sem začel pisat na papir. Ta način ne rabi elektrike. Čisto spodobno dela samo na pršut in kozarček rdečega. Računalnik, ki kuri dragoceno energijo pa je ostal samo za komunikacije. Bom že enkrat ob priliki prepisal.

S hladilnikom vztrajava do poldne, ko dokončno postaje jasno, da smo ostali tudi brez drugega vira električne energije. Vetrnica dela in ne dela in nikakor ne morem ugotoviti, kaj je vzrok. Pregledam napeljavo, če je kje slab stik, pa ni štos v tem. V čem le je?

Motor razšraufam in preverim visokotlačno črpalko. Bošpumpo, torej. Hecno se obnaša. Na dveh cilindrih črpa gorivo, na tretjem ne. Ko se kasneje posvetujem z domovino, mi zagotovijo, da črpalka nikoli ne crkne. Ne vem, ne vem... Prisoten sem bil na barki, ko je crknila ravno črpalka in so tudi najprej vse drugo živo popravljali.

Kakorkoli, danes je veter in je sonce. Piha sicer točno od tam, kamor sva namenjena, pa nič ne de. Glavno, da piha. In da se premikava. Sicer pa, a smo jadralci ali kaj?!

po dolgih dneh celo videla dve taki plutajoči ladji ... a so sploh kakšni živi na njej?? ali pa so to ladje duhov??

15. avgust 2014, petek

Nauru - Marshall Islands (5. dan)

Včeraj sva proti cilju naredila 100 milj. Ob takem tempu prispemo v ponedeljek. Že včeraj sva v morju opazila kar nekaj plovečih zadev, od plastenk, plastičnih cevi, kosov lesa, pa do celih ribiških ladij. Kot zapuščene plutajo sredi oceana. Podnevi. Zato pa oživijo ponoči, ko s svojimi strašnimi lučmi osvetlijo še tisto kar (skoraj) polna luna pozabi.

Dvakrat na dan vklopim chart plotter in si zabeležim situacijo. Energy save mode. In kaj torej vidim danes zjutraj? Sva v ekvatorialnem proti toku, ki teče na vzhod s solidnim vozlom in pol. Lepo. To nama bo vsaj malo skrajšalo pot.

Zajtrk je odličen. Hladilnik sva včeraj odklopila in pojesti je potrebno čim več, ostalo se bo pokvarilo. Najprej je prišel na vrsto pršut in sir. I meni težko, jaoj...

Dopoldan srečava tudi že prvi atol. Nimam pojma ali je naseljen ali ne, niti tega ne vem, kateri državi pripada, verjetno Maršalom. Podrobne karte nimam in tista, ki jo imam, prikaže ozek in vijugast prehod v laguno. Z 2 Bf vetra v kljun si vanj na jadra ne upam - morda pa le nisem jadralec...

Veter se bo po napovedi zvečer polegel. To pomeni, da bo iz 2 Bf padel na 0 Bf. Pa bomo spet plutali...

atol pred nama...hm, nama bo uspelo iti mimo njega ali se bova zaletela ?

16. avgust 2014, sobota

Nauru - Marshall Islands (6. dan)

Ko se naredi tema, useka nevihta. Taka, resna. Sploh ne vidim od kod vleče. Tema je kot v rogu. Jadra dol in počakat na boljše čase. Res ne čakam dolgo, ko se 6 Bf spremeni v bonaco in morje postane olje. Po olju pa Mala ne gre niti z jadri, niti brez. Narejena je za vodo, ne za olje. Strategija v takih naoljenih primerih je jasna: prižgeva sidrno luč in greva spat.

Ko noč zamenja dan, sidrno luč zamenja črna krogla na premcu. Tok nas nosi s svojim vozlom in pol proti vzhodu in to je bil v glavnem tudi ves naš premik to noč.

V temi pod gostimi oblaki in v brezvetrju naši obnovljivi viri energije nič ne obnavljajo. Ugasnila sva vse, razen vitalnih funkcij (bilge in plin alarm, power monitor). Ugotovil sem namreč, da ti silni obnovljivi viri energije le pod takimi pogoji

obremenitve uspešno obnavljajo energijo. Sicer pa ne vem zakaj med obnovljive vire ne šteje tudi nafta. Popolnoma enostavno jo je obnoviti: greš na črpalko in je...

Za zajtrk zadiši sveže pečen kruh iz plinske pečice, okrašen s pršutom, sirom, olivami in podobnimi rečmi. Tako je to pri jadralcih. Sicer pa, Šterk je iz barke deložiral motor, ko je odplul okoli sveta. Midva pa nergava...

Sredi dopoldneva se veter dvigne. Če smo ga imeli zadnje dni točno v kljun, je sedaj točno v krmo. Kot, da se vreme norčuje iz naju. Vetra ali ni nič ali pa je iz neuporabne smeri. Tokrat sicer poskusim z metuljčkom, pa je oceanskega vala preveč in nadaljujem s pol krmo v smeri 40 stopinj od cilja. Sicer je pa z vetrom takole: iz 1 Bf naraste na 2 Bf in malo kasneje ga je napovedanih 3 Bf. Lepo. Ob desetih se dvigne na 4 Bf. Odlično! Pa ga je kmalu za 5 Bf, nato 6 Bf in 7 Bf ter dokončno 8 Bf. Moj vetromer, ki povpreči (da je v skladu z GRIB datotekami) in torej prikazuje t.i. sustained wind, se ustavi pri številki 35 vozlov.

In tako je potem cel dan in celo noč.

takole zgleda sredi pacifika, ko ni vetra....res tihi ocean

...še ptiča ni nobenega na spregled

za zajtrk pa sveže pečen kruhek - moja peka - v plinski pečici (ker ni elektrike!), pa pršut, pa v vsaki slabi stvari je vedno nekaj dobrega: in to je bilo dobro !

17. avgust 2014, nedelja

Nauru - Marshall Islands (7. dan)

Proti jutru se zadeva umiri in sredi dneva je že bonaca. Še 80 milj imava do cilja. Tako blizu je, a vendar tako zelo daleč v danih razmerah. Preko dneva imava 1 Bf čiste krme in ne vem več kaj naj naredim. Naj pospravim na valovih opletajoča jadra ali naj upam na čudež?

Z motorjem ni čudeža. Še dve stvari, ki so mi jih svetovali prijatelji, poskusim, pa ni nič bolje. Zamenjam tudi pumpico za gorivo z neko staro vodno (za test bo že v redu) in spet nič. Ostane le še bošpumpa. Le kako jo bom dobil na Majuro?

Da bi se le nekako priplazila do lagune, potem lahko v bonaci barko vlečem tudi z dingijem. Testirava in deluje, naš mali čolniček potiska Malo s 4,5 vozli. V bonaci, jasno. Ampak, zadeva deluje. Vendar. Tukaj je še preveč vala za kaj takega. In premalo bencina imam na zalogi za celo pot. Torej, jadrajmo dalje!

Marshallovi otoki

...še zadnji večer na pacifiku pred ciljem ... upajmo ...

Pacifik 2014

Marshall Islands

18. avgust 2014, ponedeljek

Majuro

Ponoči se za dane razmere naredi ogromno vetra, na trenutke celo 2 Bf in Mala lepo napreduje s 3-4 vozli. V napačno smer, kako pak. Proti severu plujemo in tudi toka ni več, da bi naju odnesel na vzhod. No, s svitom se naredi tudi veter. Potegne 4 Bf severnika in prehod v laguno ni več vprašljiv. Ujameva še slack water in mimo količkov, ki označujejo luknjo v reefu, jadrava s krepkimi 7 vozli. Prehod je tako popolnoma pod kontrolo.

Niso pa pod kontrolo dogodki v laguni. Na VHF 16 se port captain, jasna stvar, ne javi. Ampak, mi imamo še telefon in prišparane nekaj energije za razmere v sili. Vesna torej pokliče kar po telefonu za mooring in pomoč pri privezovanju. None is available. Oups! Tega nisva pričakovala. Panika. Skrajšam jadra na minimum, da ne bova prehitro na cilju, Vesna pa na telefon in pretelefonari pol Marshallovih otokov (kar niti ni tako veliko). Po uri se nas usmilijo customs in gredo v akcijo, najdejo lastnika boj in ta nas pokliče po VHF. Boja za nas se bo našla. Od tega trenutka dalje izgleda svet bistveno lepši.

S pomočjo dveh dingijev se priveževa kot ta-velika. Še klirens nama uredijo takoj (kar je presedans za Mikronezijce, ki so znani po svoji neskončni hitrosti). Le na obalo se pridingirava, kjer naju vsi lepo počakajo. Ok, prideva brez vseh silnih fotokopij (Tonček Kretenček, to bi pa res že lahko vedel!) in se moram vračat na barko. A vendar, po 18 dneh spet stojiva na kopnem. To je najdaljša neprekinjena plovba do sedaj. Za razdaljo, ki sploh ni kaj posebnega. Vsega 1500 milj. V normalnih razmerah bi to preplula v 9 ali 10 dneh.

Najprej poiščeva mehanika, nato se odtaksirava po Majurotu. Neurejeno mesto, nekaj podobnega kot Port Vila. Še na telekom po net. Pa ne bo nič z mobilnim netom, le wifi imajo. No, potem pa tega. Sledi (končno!) hladno pivo v hotelčku na obali pred muringano Malo. Kako prija!

Zvečer se nas na Mali zbere osem in glavna tema je meso, ki ga barbekjujamo na zadnjih kosih južnoafriškega oglja. Da se ne bi pokvarilo, seveda. Meso, ne oglje. To je uradni razlog. No, tudi ta tema kmalu postane stranska in zamenja jo tema novozelandskih zalog piva.

otok ! najin cilj pred nama ...

prvi pogled na atol ni bil nič kaj lep

...pa drugi tudi ne toliko ladij že dolgo nisem videla na kupu ... le kam sva to prišla?-se vidi, da so spet američani imeli prste vmes :(

morje v laguni je pa sanjsko

19. avgust 2014, torek

Majuro

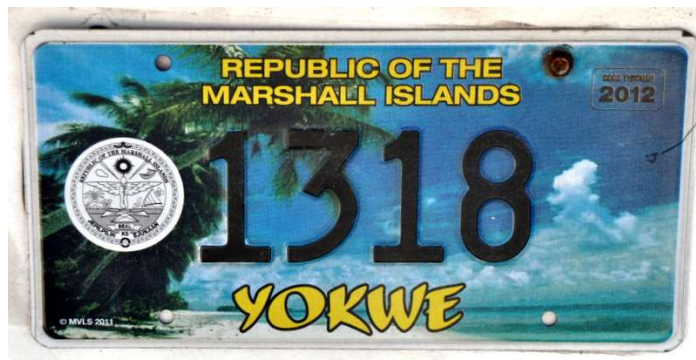
Rick pride ob devetih s kompresorjem, da spiha svinjarijo iz pumpe. Piha, vergla, pa nič. Na koncu le prizna poraz in ni druge, kot nabaviti novo pumpo. Na žalost se izkaže to, kar sem že sam diagnosticiral pred nekaj dnevi. Akcija. Kje dobiti pumpo, da ne bo predraga in da transport ne bo trajal pol leta? Naloga za Peta, ki jo prepusti našemu bojodajalcu. Bo vključil svoje havajske naveze. Bomo videli kako bo s ceno.

Vesna se je preselila v svojo novo pisarno v hotelski restavraciji. Niti približno tako prijetna ni kot ona na Vanuatuju. Ampak. Vsaj je. Hotelski net, kljub optičnemu kablu, ki Majuro povezuje z Guamom, ne deluje najbolje. No, vsaj deluje. Sam se spravim emajlirat in kasneje še programirat.

Večer mine na skupni večerji z jadralsko klapo. Kaže, da se bova tukaj le morala udeleževati družabnih srečanj, ki se jim vsaj jaz poskušam na daleč izogibat. Čoporativni štosi me namreč nikoli niso prav posebej navduševali.

pogled iz kokpita v mraku

registerske tablice avtomobilov - se vidi ameriški vpliv

20. avgust 2014, sreda

Majuro

Po včerajšnjem hrupu v hotelski oštariji (le kako lahko razumem avstralščino, če se je treba dreti, da te sliši sosed, ki sedi poleg tebe) je danes hrup na Mali. Garry pove, da še nič ne ve ali bo našel kakšno pumpo na Hawajih, zato mi pa lahko posodi eno hondico, da si nafilamo baterije. Cel kanister bencina gre, baterije pa še vedno niso polne. In za povrh je 2 kW Honda prešvoh, da bi hkrati gnala tudi watermaker. Kakšna razlika v primerjavi z našim generatorjem, ki zmore vse to. In še več! Ampak. Naš generator potrebuje za delovanje boš pumpo...

Novica dneva pride iz domovine. Po včerajšnji, da ni nobene pumpe niti v Evropi, niti na Japonskem, se je danes našla ena, ki naj bi bila na voljo naslednji teden. Verjetno bo to edina opcija glede na ažurni odziv s Hawajev. In bomo spet čakali na paket... Si bova pač lahko temeljito ogledala Majuro. Malo spominja na Koper, točneje na kontejnerski terminal v Kopru. No, ja...

Zato pa lahko Vesna mirno dela, jaz pa šraufam vetrnico. Vse konekcije sem polotal, tako da je napaka sedaj nedvoumna. Ali je mehanska napaka v bremzi ali pa se je procesorju odpeljalo. V vsakem primeru je zgodba zrela za emajliranje s proizvajalcem.

Kakorkoli, za večerjo je spet barbekju. Še vedno imava na zalogi nekaj kilogramov odličnega vanuatskega mesa in v lokalnem ACEju sem nabavil odlično oglje. Kako lepši je lahko svet, če imaš kje kupiti oglje...

ilegalec na najini vrvi za bojo

dolga pot je še do Palau

tudi domačinom je zelo vroče in se skrivajo pred soncem

na otoku imajo ogromno različnih igrišč: košarka, nogomet, bassebol, odbojka, itd....

21. avgust 2014, četrtek

Majuro

Včeraj smo nafilali akumulatorje, danes še vodo. Čas je, da se oddahneva od generatorskega hrupa. Vesna v službo, jaz pripravljam vprašanje za propelarce. In pride Garry z novico, da cele ZDA ne premorejo ene same pumpe. Vsaj ne prej, kot v enem mesecu. Je pa cena (z njegovim pribitkom, verjetno) točno taka, kot je cena v Sloveniji brez DDV in brez pribitka. No, številka je taka, valuta je druga. Kar pomeni takole med brati za 70% višjo ceno. Hic!

Nekaj pivc za živce pomirit in potem do Ricka, da preverim ali naj naročim še kaj, da se bo dalo vse skupaj sešraufat. Pa bere moj service manual in tuhta in bere in še malo tuhta. In stuhta. On tega ne bo znal sestaviti nazaj. On, ki so mi ga

predstavili kot največjega strokovnjaka za mašine v celi državi. Uffff... Plan B, torej.

Spet me reši iz zagate Garry, ki me odpelje do še večjega strokovnjaka od največjega strokovnjaka. Tokrat v glavni vlogi nastopa starejši brezzobi Kitajec z debelimi očali (točno tak, kot se je z njim preganjal Bruce Willis v Petem elementu). Tudi delavnica deluje precej surrealistično. Ne precej, popolnoma surrealistično! Smo že v mračni prihodnosti ali le na Marshallovih otokih? Ali morda v zgodbi, skupaj z Alan Fordom? Mojster zagotovi, da on popravi vse. Sploh ne rabim nove pumpe, on bo vse zrihtal. Ma, ja... Če bo vsaj novo pumpo znal prišraufat, bom neskončno vesel. Jutri grem tudi do njega s service manualom in srčno upam, da se ne bo še on scagal... Če se bova sploh znala sporazumeti, jaz s slovanskim akcentom in on s kitajskim akcentom - ki oba samo vsak zase misliva, da govoriva angleško.

cel dan se vozijo sem in tja tovrstni čolni do ogromnih ribiško-tovornih ladij

...kdo ve kje so njegove misli ?

samo to je še ostalo na gliserju ... velika riba, ni kaj ..

ena glavna cesta, zelo prometna

22. avgust 2014, petek

Majuro

Ob sedem trideset je budnica. Kot vsako jutro. Majuro cruisers net. Potem pa lepo v dingija in na obalo in v taksija in Vesna na telekom, jaz do Kitajca. Pa pridem, pa ga ni več. Ah, ja... Pride ob dvanajstih. Jaz tudi. In pridem. In Kitajca ni. In ga ne bo do štirih. No, potem bom pa prišel še enkrat ob štirih. In pridem. In Kitajec je tam. Bingo! Pogleda service manual in vse mu je jasno. On bo vse popravil. No, da vidimo. Tole mi je precej sumljivo. On bo že popravil, samo se ne bo vozil s to mašino naokoli. Jaz se pa bom. Bom zato vseeno raje naročil tudi novo pumpo...

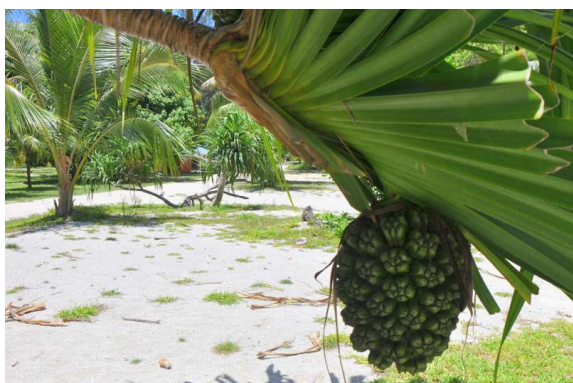
Sicer pa dan mine v testiranju najine vročinske trpežnosti. Tako vroče že dolgo ni bilo. In že dolgo tudi nisva bila tako blesava, da v taki vročini špencirava. Malo pokukava v trgovine in nekaj kupiva, nekaj si samo ogledujeva. In pojeva kosilo. In spijsava pivo. In kasneje še smoothie kafe (kaj pa vem, kaj so vse notri namešali, bilo je pa hladno in z okusom po kavi). In še malo sem in še malo tja in dan je mimo. Vmes še nekaj surfanja po netu. Povprašam po tipkovnici (taki, ki ji dela tudi črka v), imajo jo. Imajo pa tudi nov računalnik, čisto spodoben HP, celo tak s touch screenom. Za 500 dolarjev, 370 evrov torej. In ko preverim na netu, kaj je v tej škatli, ga vidim na Wall Martu za 300 dolarjev, za vsega 225 evrčkov. Skupaj s softverom. Originalnim. No, se vidi, da sem malo zaspal s cenami. Ampak, v novi računalnik je potrebno nameščati programe. Ali se mi to ljubi početi?

NTA-po otoku imajo WIFI točke in zelo dober net ! ; žal je teh točk zelo malo-država nima denarja

ročno delo - material je listje palme pandanus

pandanus palma: iz sadeža delajo tudi sok-izredno dober je v shake izvedbi (s sladoledom)

taxi si tukaj deliš, kar pomeni, da se prevoz plača na osebo; ena vožnja, ni pomembno kje vstopiš/izstopiš stane 0,75 USD

23. avgust 2014, sobota

Majuro

Jiang Hu me ob osmih pričaka na dogovorjenem mestu, v mehanični delavnici. In greva na barko in začne s šraufarijo. Pa se vmes zapeljem (in kasneje tudi zapeljeva) po dodatno orodje. Ne pogleda service manuala. Sploh ga ne pogleda! Če bo ta motor še kdaj delal... No, glede na vse, kar je bilo potrebno razstaviti in še posebej na dejstvo, da je mojstra s posteljo vred manj kot pol mene in da je mirno sedel kar v motornem prostoru (in celo na samem motorju!), ni šans, da bi sam to razstavil. Celo Jiang je za vse skupaj potreboval slabe tri ure. Pumpo torej odnese in še vedno strumno trdi, da jo bo popravil. Do ponedeljka. Hmmm...

Vesna se medtem pretepa z več mašinami in ko konča Jiang Hu, konča tudi ona. Pa na kosilo. Kar h Kitajcu. Čisto spodobno je bilo (precej bolj, kot včeraj pri Indijcu), za povrh pa še obilno in poceni. Porcije imajo S, M in L in ve se, da sem naročil large. Vesna tudi. Pa naju punca le prepričuje, da je small dovolj velika za dva. Naročiva medium in - komaj pojeva.

Potem pa jaz na barko na zaslužen počitek po napornem hranjenju (in malo brklanja, vedno se kaj najde, ko vročina popusti). Vesna pa na net in v službo. Tako dobrega neta nismo imeli še nikoli do sedaj, odkar sva zapustila lasten dom. Pa še tam je bil za odtenek počasnejši. Vidi se, da je otok povezan s svetom preko optičnega kabla. Download dokumentacije za mojo vetrnico je potekal (preko wifi!) pri več kot 20 Mb/s. Delo je načeloma torej enako, kot v domači pisarni. No, ping delay le naredi svoje in delo s slovenskimi strežniki zaradi omejitve, ki jo daje svetlobna hitrost, le ni tako hitro, kot v domovini.

Vroče je za popenit! Ne vem, če bova zmogla spati po večerni roštiljadi. No, danes vsaj prijetno pihlja, za naslednje dni je napovedanega manj vetra.

tudi Maršalci imajo Momo-ta :)

deklca komaj vleče s seboj basebolski kij - ampak: vse za igro in zmago!

fantiča sta skoraj zlezla v Tonetov comp - firbec ju je mučil kaj neki dela Tone

cerkev v centru mesta

24. avgust 2014, nedelja

Majuro

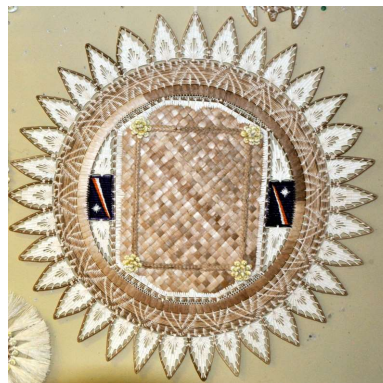
Nedelja je dan za počitek (razen za SDAjevce, ki so počivali včeraj). Midva nisva SDAjevca, torej lahko počivava. V planu je bil sicer servis veternice, pa je sedaj prestavljen na lepšo prihodnost. Že pred časom sem sicer pripravil mail z vprašanji za proizvajalca in ko sem iskal naslov tehnične podpore tudi ugotovil, da je šla firma cum grund. Celotno proizvodno linijo najbolj uspešnega malega vetrnega generatorja na svetu je sicer prevzela druga firma in proizvod se dela dalje. Kar pa meni in moji triletni garanciji prav nič ne koristi. Torej lahko propelerico mirne vesti sam razšraufam in poskušam popraviti. In nedelja je kot naročena za to.

Vendar. Zadevo se ne da početi takrat, ko laufamo watermaker. Oboje hkrati enostavno ne gre. Danes sva spet zakurblala watermaker. Takega, ki dela brez generatorja. Celo brez elektrike! Popolnoma ekološki je in proizvaja vodo iz povsem obnovljivih virov. Nameščen je pod tendo, kamor se celo dopoldne stekajo ogromne količine te ekološke vode. In neskončne količine vode, ki so za povrhu enakomerno porazdeljene po celotni palubi, so motivacija Vesni, da se loti čiščenja palube. V kopalkah. Kajti voda je enakomerno porazdeljena tako po palubi, kot tudi po celotnem prostoru nad njo. Vse do spodnjega roba oblakov.

Šele popoldan se malo razjasni in večer potem mine v popolni bonaci na kot ogledalo mirnem morju. Tako mirnem, da je možno z barke narediti nočne posnetke okoliškega ladjevja. Nekaj, za kar bi običajno potreboval stativ na trdnih tleh.

v trgovinah s spominki prodajajo ročna dela-99% iz palminih listov pandanus

vpletena zastava RMI

večina hiš je zidanih ali iz pločevine

romantični pogled na ladje :)

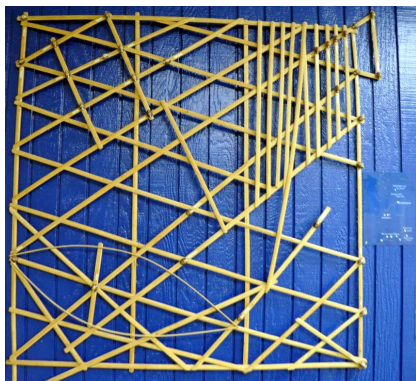
25. avgust 2014, ponedeljek

Majuro

Ponedeljek je dan za popravilo propelerja. Najprej v ACE po orodje in potem veselo na delo. Kako je to enostavno, če imaš Bauhaus na koncu prve dingi postaje! Razstavim ga, očistim krtačke in spet lepo dela. Sliši se enostavno, pa ni čisto tako. Krepeke štiri ure traja izvedba projekta. Na koncu dela v redu, ko ga vrtim z bormašino, ko ga zmontiram na stolp, pa ni nič. Hmmm... mogoče pa zato ni nič, ker je danes popolna bonaca? Vsekakor z dokončno oceno počakam na dan, ko bo veter vetrnico tudi malo zavrtel.

Popoldne gre Vesna na izlet v PayLess (kako lepo se to sliši, mar ne?), jaz pa do Mr. Huja. V prvi delavnici ga ni, v drugi ga najdem, kako se sklanja nad mojo pumpo. Ves ponosen. Pokaže zdrobljen in cel del. Prvi (oz. vsi, ki tvorijo bivši prvi del) so bili v pumpi, drugi je plod njegovega dela in bo po novem v pumpi. Nadomestni del je enostavno zdrejal, naredil je novega. Hmmm... če bo to delalo? In da me prepriča, sestavi pumpo in jo zalaufa na kompresor. Nafta naj bi po novem lepo špricala skozi cevke v bate. Hja, res je, da nafta šprica. Vsepovsod. Le skozi cevke je ne opazim. Ampak, Mr. Hu, petoelementni Kitajček, že ve. In če bo na koncu pukim slučajem to celo res delalo... potem bom pa... hmmm... ne, za mašo ne bom dal, za rundo vsem jadralcem na bojišču pa vsekakor! Jutri popoldan naj bi pumpo prišraufal nazaj na motor. Pa da vidimo!

Vesnin izlet se na barki pokaže v vsej svoji veličini. Kraljevski izlet! Ker se potikava po takih in drugačnih republikah, sva razne kraljevine kar malo zanemarila. No, danes je spet na vrsti kraljevina, odlična kraljevina, barbekujana kraljevina. In poleg mediteranska solata, pa doma narejeni ajvar in nekateri imajo na koncu za posladek še barbekujano koruzo in lubenico. Drugi pa pivo. Hja, tale Majuro sploh ni tako brez veze konec sveta. Izbira v marketih je boljša kot kjerkoli do sedaj na Pacifiku, takoj za Hawaji. Ok, Nova Zelandija in Avstralija nista nastopali v konkurenci. Nova Kaledonija, na primer, pa je. In da ne komentiram cen, tudi te so zelo ugodne. Z upoštevanjem lokacije, seveda. Nižje so od ljubljanskih, ne glede na dostavo - najbližja avionska postaja, kjer raste ta hrana, je precej tisoč milj stran. Vesna pospravlja zaloge mesa. Tri dni so biftki zdržali v ugasnjem zamrzovalniku, oviti v izolacijsko folijo, danes so se pa le začeli topiti. Čas je, da se preselijo v olje. In potem še v želodčke.

starodavna navigacija Maršalovcev

plovilo, ki je še danes aktualno - razstavljeno v muzeju

maršalska vrša - muzejska varianta ...danes verjetno drugačna?

odkar se mi je školjka sprehajala po postelji, ne nabiram več školjk :) ne spodobi se rakcu vzeti dom

26. avgust 2014, torek

Majuro

Dopoldan na net. Delat. Vesna počiva. Dva dni je imela vročino, danes je končno malo bolje, le revma ne popusti. Ob enih pa poklicat mojstra za pumpo. Ali bo danes prišel na montažo ali ne. Že včeraj mi je rekel, da ga nujno potrebujejo na eni ribiški ladji. Jasno, to ima prednost. No, če je to res, če le enostavno mojster ni ugotovil, da ne zna popraviti do konca. Upam, da ne. Kakorkoli, preko skypa (lokalne SIM kartice si nisem kupil) se komaj kaj slišiva, razumeva se itak nič. Edino besedo, ki jo razumem je tumorou. Manjana. Logično.

Potem pa na zastonj net v lokalni supermarket. Zastonj je, počasen tudi. Po pol ure obupam in se odpravim na NTA, kupim kvoto za naslednji mesec še za en komp in se priklopim na net. Tukaj dela res neverjetno. Cele spletne strežnike downloadam, da jih bova lahko mirno brala med plovbo. Mikronezijo, Borneo, Indokino. Ko preverim hitrost, je spet presenečenje, skoraj 25 Mb/s vidim. Toliko je bilo v nekem trenutku, koliko je bilo največ ne vem. Nimam takega metra. In tu smo sredi čulukafrije, ki je sredi morja. Optični kabel do Guama res dela čudeže.

Vesna gre do bolnišnice preverit ali lahko tukaj naredi kakšne preiskave. No, če ji to uspe, potem pa res ne razumem več, katera država je razvita in katera nerazvita. In ji uspe! Pride, se registrira, odpre kartoteko in pride do dohtarja, Američana. Naredijo ji tri različne sete krvnih preiskav, počaka na izvide in spet je pri dohtarju. Izvidi niso najboljši, dobi kup tablet in poročilo za svojo revmatologinjo v Ljubljani. Ameriški standard, pač. In - kaj čmo - ve se tudi, da je zdravstvo v Združenih Državah silno draga zadeva in ne tako poceni, kot je to pri nas, ko je vse skupaj zastonj. Res je tako, za dva pregleda, tri sete laboratorijskih izvidov in dva kupa zdravil plača 25 dolarjev, 18 evrov, torej. Jaz sem v Ljubljani pustil jurčka samo zato, ker se je moj dohtar bal, da sem bolan in je bilo preglede pač treba plačati. Samo jurčka, saj imamo vendar zastonj zdravstvo. Koliko bi šele stalo, če naše zdravstvo ne bi bilo zastonj...

diabetes je zelo pogosta bolezen na Polineziji-krivi smo pa ta-beli! prinesli slabo hrano in običaje !

glavna bolnišnica za vse Maršalove otoke; ostali imajo le dispanzerje

no, tukaj pa sedim in čakam na izvide

tako pa zgledajo obdelani listi pandanus palme

27. avgust 2014, sreda

Majuro

Na net in na čvek. Kevin, Američan, ki točno ve, kje je Slovenija, poročen z Bolgarko, na Majuru s svojim helikopterjem (hm, kako bi lahko priletel sem drugače, kot s Kwajleina, kjer je ameriška vojaška baza, torej je udbovc) se mi takoj ponudi, da popravi pumpo, če je Kitajček ne bo znal. On je mehanik in to vrhunski in torej vse zna. Hja. Vesna gre medtem naokoli in se popoldan vrne z vrečami hrane in dvema nafilanima jeklenkama plina. Najprej se jih (jasno) ni dalo, potem pa je nekako kar šlo, ko je navrgla, da na Kiribatih pa to zanjo narediti. No, plina imamo tako dovolj za (skoraj) celo letošnje leto.

Ob enih popoldan pa se začne zares. V glavni vlogi nastopa Jiang Hu, Kitajec, za katerega se zvečer izkaže, da je pravzaprav na Kitajsko prebegli Severni Korejec (in potem še begunec s Kitajske na Solomone in od tam še enkrat na Marshall). Begunec po poklicu in mehanik za hobi. S pumpo in pomočnikom, sjupi-en-leji-jan-filipino (v prevodu iz korejske amerikanščine pomeni to neumen in len mlad Filipinec), ga prepeljem na barko, kjer se preseli v motorno luknjo in začne s šraufarijo. Še kar hitro mu gre od rok zadeva, ne glede na neskončno mnogo ouh-šijt (jasno, da je pobegnil iz Solomonov, tam zaradi preklinjanja ljudi zapirajo). Pumpo mu kar hitro rata našraufat nazaj na svoje mesto. Ampak, vžge pa ne. Pa testira in nafta brizga iz vseh treh cevok, kot mora. Pumpa torej dela. Samo tajmin-ouh-šijt-tajmin mora še poštimit. Zgodba bi bila predolga in prezapletena, če bi opisal vsakega izmed desetih ali petnajstih razstavljanj in sestavljanj pumpe. In vsebovala bi preveč kletvic. Ouh-šijt-tajmin-ouh-šijt. In popoldan se prevesi v večer in ta v noč, na nebu zažarijo zvezde, v motornem prostoru Male pa baterije. In Jiang Hu še kar šraufa. Dokler. Dokler - motor ne vžge! Eureka! Res je popravil pumpo, celo meni, neukemu, je lepo razložil kaj je bilo narobe in kako je popravil. In izboljšal design, da se to ne bo več ponovilo (hmmm...). Is-konslasn-misejk-nou-gut-konslasn-bad-pum. Kar naj pametuje, briga me njegovo mnenje o Yanmaru, samo da mašince spet dela. Ampak. Da vse le ne bi bilo tako rožnato, poskrbi na koncu. Šraufov za pokrov ne najde. Šu-bi-sam-hil. Should be, ja, pa jih ni. In šraufi so metrični, mi pa v imperialni državi. Hic! Jaz jih pa tudi nimam štirih. Enega, ki ga najdem in paše, odnese za mušter in naj bi malo po svojih predalih pobrskal. No, bomo videli. Če ne naj pa malo improvizira, če je pumpo popravil in celo timing (za katerega v mojem service manualu lepo piše, da ni šans, da ga naštimaš, če enkrat pumpo razstaviš!) naštimal, bo pa še šraufe zrihtal. V to verjamem (če že v čarovniško popraviljanje pumpe nisem).

Kakorkoli, še kar nekaj časa klepetamo v kokpitu, mimogrede se zmenimo, da nama posodi svoj avto za kak dan, da ne najemamo rentičev. Da se popeljeva po najdaljši cesti v Mikroneziji in da konec koncev malo obnoviva zaloge hrane na

Mali. Od Paylessa ali Island Pride do dingi pontona pa s taksijem ni ravno trivialno - taksiji so tukaj po sistemu shared taxi in prevažanje robe ni ravno običajno. Med klepetom mojster popije še zadnje kapljice našega domačega šnopsa (piva ne sme, pove, ker ima putiko) in skadi škatlico cigaret. Pove še nekaj zanimivih zgodbic in ura je pol enajstih, ko ga transportiram na obalo. Menjava in popravilo skupaj me je kostalo 375 evrčkov (vključujoč bonus, 100% popust pri najemu avtomobila). Samo fragment cene nove, ki je od danes zjutraj že na poti. In DHL paket bova spet čakala, čakala, čakala...

osebnost dneva! Jiang Hu je pognal Malino srce v pogon

v letališkem bifeju za slovo turisti nalepijo bankovec

...še celo na luč so nalepili ...zmanjkalo stene :)

saj ne vem, ali RMI tudi nastopa na svetovnem prvenstvu košarke?

28. avgust 2014, četrtek

Majuro

Pumpa mojster nama preda vijake in nama preda avto. Lahko ga imava, dokler želiva. Le nafto naj sama nalivava. Lepo od njega. Mislim, za avto, za vijake se mi je zdelo logično. Pa se malo zapeljeva po otoku. Ni tako majhen, sploh ni tako majhen! Šele popoldan sva nazaj, sto kilometrov je za nama. Večinoma je ozek atol, le na koncu se malček razširi in namesto ene ceste s hišami levo in desno (ali le na eni strani ali pa še to ne) je tukaj prava vasica z dvema vzporednima cestama in celo eno ali dvema povezujočima. In plažo, zelo opevano Laura Beach. No, če ne bi bila ravno ob oseki in če bi bilo malo manj smeti na grebenu, bi bilo celo lepo.

Ko tako premišljam, me Majuro spominja na Grčijo izpred nekaj deset let. Vse je kaotično, precej razlupano, a po drugi strani izredno umirjeno in efikasno. Vse se dobi po normalnih cenah, tujec je enakovreden domačinu, oštarij in trgovin je veliko in nikjer ni gužve. Improvizacije pri domačinih je tudi veliko. Sva si pa oba enotna, da se tukaj počutiva prijetno, precej bolj, kot na Vanuatuju ali Novi Kaledoniji. Verjetno zato, ker tukaj nisva naletela na rasizem, ki je bil po Melaneziji precej zakoreninjen (tukaj črni izkoriščajo bele, da ne bi bilo pomote). In kljub temu, da je to (bivša) ameriška kolonija se, presenetljivo, počutiva zelo varno.

Po kosilu (še eno čisto spodobno oštarijo sva preizkusila - naredila je izpit) pa v šoping. Nekaj vozičkov robe v dveh rundah pridingirava na Malo. Spet so vsi lockerji in podnice polni hrane in pijače. Do Filipinov (ali še dlje) nama ne bo potrebno skrbeti za tovrstno raboto (razen sveže hrane, jasno). Ceha: 600 dolarjev, 450 evrčkov. Zelo malo v primerjavi z ostalimi pacifiškimi deželami. Večerja nocoj odpade, sva sita še od kosila.

mr. Hu nama je posodil svoj avto ... no, avto z 10 sedeži ...

kar dosti smeti vidiš na obali - škoda samo, kdo že je prinesel toliko embalaže na ta konec sveta ??

neobičajna hiša-zelo prestižna, izredna redkost

Laura beach ...najbolj atraktivna točka za preživljanje enodnevnega izleta domačinov

žal sva prišla na Lauro beach ravno ob oseki in je cel reef gledal ven,tako, da si skoraj prišel do naslednjega otoka po kopnem

med tednom je vse to prazno

na Laura beach plačaš 1 USD in lahko koristiš roštilj, elektriko in imaš tudi wifi dostop ter ob plimi enkratno kopanje

domačinka na reefu ob nabiranju školjk

pogled na ostale otočke, ki jih povezuje reef

vasica Laura

na sredini ceste, potem pa po nekaj metrov levo in desno in je konec otokana mnogih koncih se zelo zoži

skoraj vsaka hiša ima svoj zbiralnik vode

29. avgust 2014, petek

Majuro

Vroče je, prevroče. Ni sapice in sonce pripeka. Če sem pred nekaj dnevi bentil nad nevihtami (kjer, če nisi previden in dovolj hiter, si moker do kože v sekundi), bi se danes kakšna osvežitev prilegla. Še domačini gagajo od vročine. Vesna se odpravi v pralnico, jaz na net, pogledat kaj bi se našlo za prezimovanje Male v Indokini. Prvi odzivi so mešani. Od čisto spodobne cene (samo dvakrat višje od novozelandske) do popolnoma nerazumne - celo višje od izolske! No, malo bomo še počakali z odločitvijo.

Vesna se malo pogovarja z domačini in kar hitro jo posvojijo in vozijo naokoli. Še na ministrstvo za notranje zadeve zavije, da se pozanima kako bi bilo pluti na ostale atole. Posebno dovoljenje potrebujemo, ki ga dobimo ali pa tudi ne. Hmmmm... Bomo še videli.

Našega sposojena avtočka nikakor ne morem vžgati. Mogoče bo pa moral Jiang Hu popraviti še eno bošpumpo. Vesna tako preda ključe brez avta. Ampak, res se ni za pritoževati. Cena je bila tako ugodna, da bolj ne bi mogla biti. Niti teoretično.

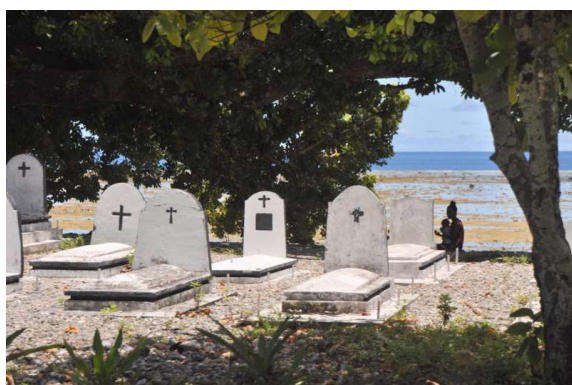
Ko se popoldan zamenjava za računalnikom in na netu kraljuje Vesna, se odpravim le še spat. Le tako je možno premagovat vročino na kolikor toliko znosen način. Siesta. Mrak je že, ko spet oživim, pa čeprav je zunaj 29C (v salonu je 32C ob 21.uri).

nekateri imajo grobove/grobnice kar na svojem dvorišču - tako kot so imeli na fr.polineziji

izredno veliko (glede na število prebivalcev) je majhnih trgovinic, kjer včasih prodajajo tako malo stvari, da se sprašuješ v čem je fora

pokopališč je kar nekaj po otoku

otroci so vsepovsod nasmejani; nič kaj rada ne silim v ljudi s fotičem

veliko vasi ima prepoved uporabe alkohola in tobaka

na enem koncu otoka našla svetilnik

avtobusna postaja z redkimi avtobusi

ne vem kako ima lahko nogavice pri tej vročini ???

le čemu zamrežena trgovinica? do sedaj nisem opazila kakšnega kriminala

30. avgust 2014, sobota

Majuro

Dan je malček hladnejši in predvsem oblačen. Sonce torej ne nabija direkt v butico, ko človek hodi naokoli. Danes greva na net in v šoping frišne hrane. In potem takoj izplujemo. Ta takoj pomeni ob danajstih. In na začetku - presenečenje. Motor prižgem, vidim na instrumentih, da dela, slišim ga pa ne. Severnokorejček je pumpo tako temeljito popravil, da še cel motor teče tišje in predvsem mirneje. očitno je pumpica že nekaj časa umirala po obrokih in sem se sproti navajal na večji hrup in tresljaje, ker motor ni tekel tako umirjeno, kot bi moral. No, tudi tokrat ni tekel tako lepo umirjeno prav dolgo. Odveževa se, odpeljeva sto metrov in - alarm. Temperatura. Ah, ja. Nisem mogel odpreti posode s hladilno tekočino in sem si rekel, saj je v redu, v izmenjevalniku jo je še dovolj. Pa se očitno tako ne preverja. Moje ubogo motoroneznanstvo... Jadra gor in v 1-2 Bf sapicah slalom med ladjami, počakat, da se motor ohladi in potem doliti hladilno tekočino. Sedaj sem pa lahko odprl pokrov, ko je kuzla v rit skočila!

Popoldne se torej priveževa na boje pred otočkom (Polinezijci bi rekli motujem - tukaj je to kar island, najbrž zato, da potem lahko napišejo kako veliko otokov imajo). Delava elektriko (ker sva do sedaj jadrata) in preverim, kje mi pušča voda iz watermakerja. Jasno, da v luknji, kjer je treba prej sprazniti veliki locker, da pridem do lajtunge. Mojstri trinidaški so šparali pri cevki in evo ti ga na! Na srečo ima moja ročna pumpa za olje enako cev (sedaj jo ima nekaj centimetrov manj) in prekratko nadomestim z ustrežno. Puščanja ni več, juhuhu! Ampak. Izkušnje mi govorijo: drži vodu dok majstori odu.

Potem pa Vesna pod vodo, jaz počivam v kokpitu. Dve uri je ni ven in šele mrak jo prižene nazaj. Logično. 32,8 stopinj je pod vodo, nad vodo in v kabini. Nobene razlike. Pove, da je odkrila čisto spodoben reef z lepimi koralami in precej ribami. In odlično vidljivostjo. Ja, vidljivost je za laguno presenetljiva. Pred Uligo, tik pred kontejnerskim terminalom, smo bili na boji na 28 metrih globine in se je videlo praktično do dna. V laguni atola. Je bilo pa zato pred mestom toliko meduz, da bi jih lahko rezal z nožem. Mislim, da bomo slavni Jellyfish lake na Palau (z vstopnino sto baksov) lahko mirne vesti izpustili. Kakorkoli, tukaj meduz ni.

Če sem deželo ocenil kot Grčijo sredi Pacifika, se spodobi, da je tudi večerja v tem slogu. Roštiljada z mesom zame in pečeno koruzo za Vesno, ter (Vesninim home made) ajvarjem in grško solato (tako, kompletno z grško feto in Kalamata olivami v balzamičnem kisu in olju - vse kupljeno v lokalnem marketu). Načeloma nam ni hudega, le neta tukaj ni več. Pa-pa civilizacija (včeraj sem imel download 33,6 Mb/s).

čez vikend vozijo masovno turiste na ta otoček

mogoče se tukaj dobro vidi od blizu kak o so z reefom povezani otočki v atol

na obali otočka je čoln....torej le kje so ljudje ?

hrana se spreha po plaži, ljudje pa mirno spijo

za domorodske turiste je poskrbljeno! tobogani in ostale športne aktivnosti

roštilj se kuri, fotkanje otrok

jaz pa masko na glavo in gremo pod vodo !

po Fijiju končno spet tisto toplo morje, lepe korale in ribe

moj oče je imel včasih akvarij s tropskimi ribicami jaz pa danes plavam med ribicami srečnica jaz !

...in zvečer se je nebo razžarilo nad atolom

31. avgust 2014, nedelja

Majuro

Še en (pre)vroč dan. Vesna se hladi pod vodo, jaz prisegam na notranje hlajenje. Podvodni svet tukaj je lep, nadvodni pa predvsem vroč. Sonce pripeka in morje je olje. Brez ene same samcate sapice. Šele sedaj vidim kakšno srečo sva pravzaprav imela na plovbi od Nauruja do Majura. Če bi plula ta teden, bi se cel teden cingala na istem mestu. No, tok bi naju počasi nesel na vzhod in bi se potem znašla nekje na Linijskih otokih. Tam, kjer sva bila lansko pomlad. In potem jovo-na-novo?

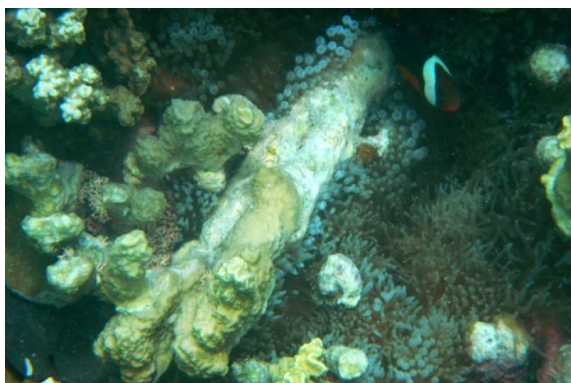
Vesna se med snorklarsko pavzo sicer hvali koliko in kako velikih rib je videla, a za kosilo so kar one - iz ribarnice. Tudi odlične, take, brez ciguatre. Sicer pa je ta another day in paradise zapolnjen z izletniki iz mesta, ki so se sem prišli zabavati za konec tedna. Jet skiji in smučanje na vodi so tema številka ena. Kako prijetno. Sicer pa, kaj bi se pritoževal, saj to je vendar paradiž. Potem pa že mora biti lepo...pa še res je

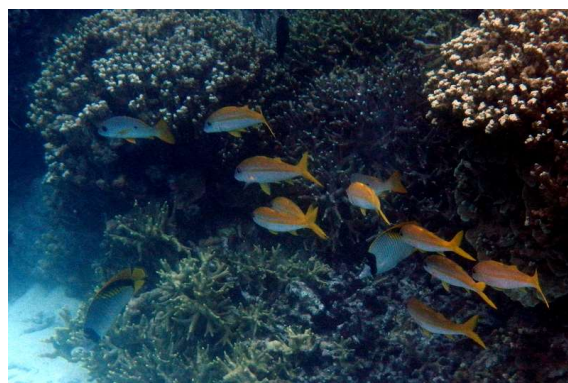
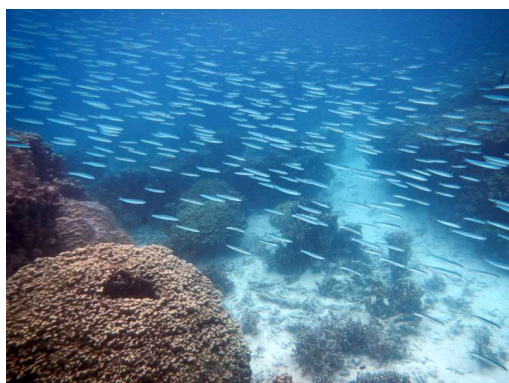

....čisto olje ... zgoraj spodaj

...in spodaj je bilo bolj prijetno ... morje 32C, ne moreš si prehladiti mehurja :)

...dovolj za danes :)